

“ ... *DEBADES NO DONEN MANCO LE BASTONADES ...!* ”

Aquesta manera de diure vol significar que ningú fa res per res, no fa res gratuïtament, i que, de totes les maneres, hi té de ésser un interès. És clar que tots aquells que treballen, o que practiquen una professió, justament tenen de ésser retribuïts, però crec que aquest fóra un significat massa superficial, i que al contrari aquest manera de diure vulgui posar l'accent sobre situacions que, aparentment, se presenten com les més normals i sense ningun perill, mentre sovint són plenes d'engany i que, per això, fóra el cas de mirar amb una mica de suspecte. Un discurs que mos porta lego a la realitat i a les coses de cada dia.

Basta pensar a tants “personatges” que promitin mar i monts, se presenten com salvadors de la humanitat o de la pàtria, i que, de fet, altre no són que aprofitadors de totes les situacions.

“Timeo Danaos et dona ferentes”

dieva Virgili a propòsit del cavall de Troia, que els Grecs presentaven com un do i que al contrari era un engany. Com, - podem diure - i les persones que fan voluntariat, que fan obres bones, ajudant los que se trobem en necessitat? Pensem a les al.luvions, als terratremols, a les guerres, situacions totes on sovint de una part entren en joc tants interessos, i de l'altra trobem persones que creuen en certos valors i se senteixen gratificats sols pel fet de haver ajudat els altres, de haver fet el bé, a voltes amb pocs medis i a voltes solament amb la presència. És gent que, sense promitir res, treballa en silenci, rebent a voltes solament encomis o medalles quan no a voltes una làpida per haver sacrificat la vida, mentre de l'altra banda altres aprofiten per guanyar diners, passant però com benefactors.

En final vos vull fer llegir alguns versos de una cançó:

“Cançó de les calamitats públiques”

*Si cau a la nostra vila  
una gran calamitat  
sols pocs se'n beneficien  
mentre molts han d'encaixar.*

*Tu, i jo preguntariem  
com es pot solucionar,  
ellos calculen de seguida  
quants diners poden guanyar.*

.....  
*Per qui han de portar les armes  
la guerra vol dir morir,  
per qui les han fabricades  
la guerra vol dir profit.*

*“La guerra ja dura massa”,  
repetim tu i jo al temps,  
els que treuen banya  
com més dura, més contents.*

[“El Retaule del Flautista”, de Jordi Teixidor].

Vito Loy